

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Hidasi Gábor ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Ligeti György ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű, dr. Futó Barnabás ügyvéd (címe) által képviselt III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű, IV.rendű alperes neve (IV. rendű alperes címe) IV. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. május 17. napján meghozott, 31.P.21.998/2009/22. számú ítélete ellen a felperes részéről 23., az I. rendű alperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a III. rendű alperest terhelő nem vagyoni kártérítés összegét 400.000 (négy százezer) forintra és ennek 2009. február 17. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamataira felemeli, a felperes által a III. rendű alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 35.000 (harmincötezer) forintra leszállítja, és a III. rendű alperessel szemben érvényesített követelés miatti kereseti illetékről úgy rendelkezik, hogy abból 36.000 (harminchatezer) forintot a felperes, 24.000 (huszonnégyezer) forintot a III. rendű alperes köteles a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 35.000 (harmincötezer) forint + áfa, a II. rendű alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint + áfa, a III. rendű alperesnek 17.000 (tizenhétézer) forint + áfa, a IV. rendű alperesnek 30.000 (harmincezer) forint + áfa fellebbezési költséget.

Kötelezi a felperest, hogy 164.000 (százhatvannégyezer) forint fellebbezési illetéket, I. rendű alperest, hogy 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket, a III. rendű alperest, hogy 42.000 (negyvenkettőezer) forint együttes fellebbezési és

csatlakozó fellebbezési illetéket fizessenek meg a Magyar Államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

(1.)

A I.rendű alperes neve I. rendű alperes által kiadott ... című napilap ... napján megjelent számának címlapján „...” címmel jelentetett meg cikket.

A lap 9. oldalán „...” szöveges keretbe foglalt felperesi kép jelent meg. A kép alatt „...” címmel és alcímmel jelent meg cikk.

A cikk idézte ... képviselője, II.rendű alperes neve II. rendű alperes nyilatkozatát.

(2.)

A III.rendű alperes neve III. rendű alperes által üzemeltetett ... elérhetőségű internetes honlapon ... napján cikk jelent meg „...” címmel.

A cikk szintén hivatkozott a II. rendű alperes nyilatkozatára.

(3.)

A ... honlapon ... napján cikk jelent meg „...” címmel.

(4.)

A IV.rendű alperes neve IV. rendű alperes által üzemeltetett ... elérhetőségű oldalon ... napján „...” címmel jelent meg cikk.

Az írás idézte a II. rendű alperes által közölteket.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az I. rendű alperes megsértette jóhírnévhez és becsülethez fűződő személyiségi jogait a ... című napilap ... napján a címlapon megjelent cikkében foglalt azon kitételekkel, melyekkel valótlanul azt híresztelte, hogy az ügyvédi felszólítást előzőleg kézhez vette; a bírósági idézést azért nem vette át, mert ismeretlen helyre költözött; a bíróság a rendőrség segítségét kérte felkutatásához.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a II. rendű alperes megsértette a becsülethez és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát a ... című napilapban ... napján címlapon megjelent cikkben foglalt azon nyilatkozataival, melyekkel valótlanul híresztelte azt, hogy az ügyvédi felszólító levelet kézhez vette; az idézést azért nem sikerült kézbesíteni, mert ismeretlen helyre költözött és rendőri segítséget vettek igénybe felkutatására; továbbá azért, mert a II. rendű alperes azt a valós tény, hogy a bíróság a felperest sikertelenül idézte, olyan hamis színben tüntette fel, mintha a sikertelenségnek nem az lett volna az oka, hogy a bíróság II. rendű alperes által megadott valótlan címről idézte a felperest, hanem a bírósági eljárás akadályozása érdekében költözött ismeretlen helyre a felperes, hogy idézésére ne kerülhessen sor.

A felperes az I. és II. rendű alpereseket kérte eltiltani a további jogsértéstől, az általa megszövegezett elégtételt adó közlemény, ... című napilapban való közzétételére kötelezésüket.

Kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. és II. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg a részére egyetemlegesen 3.000.000 forintot és ennek 2009. február 20. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatait.

A felperes kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a III. rendű alperes a ... című internetes honlapon ... napján, valamint ... napján közzétett cikkeiben megsértette a jóhírnévhez és becsülethez fűződő személyiségi jogait az alábbi közlésekkel,

- valótlanul híresztelte, hogy nem akart részt venni azon a büntetőtárgyaláson, amit ... indított ellene;

- valótlan tényként híresztelte, hogy megpróbál kibújni a felelősség alól;

- valótlanul híresztelte, hogy egy ügyvédi felszólítást átvett, de a bírósági idézést már nem, és ezzel a nem megfelelő lakcímről idézésének tényét olyan hamis színben tüntette fel, mintha az idézés kézbesíthetetlenségének nem az lett volna az oka, hogy a jogi képviselő olyan címet adott meg, melyen nem tartózkodott, hanem az, hogy a bírósági eljárást ezzel akadályozza és hogy ne jelenne meg a tárgyaláson;

- ... jogi képviselőjére hivatkozással valótlanul híresztelte, hogy a rendőrség kezdi keresni, és ezzel azt a hamis látszatot keltette, mintha a bíróság nem azért kereste volna meg a rendőrséget, hogy ellenőrizze a küldemény szerinti címen tartózkodását, hanem úgy tüntette fel a tényeket, mintha a felkutatását rendelték volna el;

- valótlanul azt híresztelte, hogy bűnöző.

A felperes kérte a III. rendű alperes további jogsértéstől eltiltását, és a cikk eltávolítását a honlapról, valamint elégtétel adására kötelezését az általa megfogalmazott nyilatkozattal. Kérte továbbá a III. rendű alperes 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, és ennek 2009. február 17. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatainak megfizetésére kötelezését.

A felperes keresetében a IV. rendű alperessel szemben annak megállapítását kérte, hogy megsértette a becsülethez és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogait az általa a ... internetes portálon ... napján közzétett cikkében foglaltakkal azzal, hogy

- valótlan tényként azt híresztelte, az ügyvédi felszólítást kézbesítették, de a büntetőperben a bíróság idézése már sikertelen volt, mert külföldön tartózkodott;

- az idézés kézbesítésének elmaradását abban a hamis színben tüntette fel, hogy a külföldi utazása vezetett az idézés kézbesítésének sikertelenségéhez, holott a valóságban az ok a nem megfelelő lakcím bejelentése volt;

- valótlanul híresztelte, hogy a bíróság idézését azért nem sikerült kézbesíteni a részére, mert ismeretlen helyre költözött;

- hamis színben feltüntetve a valós tényeket, híresztelte rendőrséggel való felkutatásának szükségességét, miközben a rendőrségi megkeresés valójában az idézési címen tartózkodásának ellenőrzésére irányult.

Kérte a IV. rendű alperes elégtétel adására kötelezését az általa megszövegezett közlemény közzétételével, eltiltását a további jogsértéstől és a jogsértő cikk eltávolítására kötelezését az internetes honlapról.

Kérte azt is, hogy a bíróság kötelezze IV. rendű alperest 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és ennek 2009. február 17. napjától a kifizetésig járó törvényes kamatai megfizetésére.

Az I. rendű alperes kérte a felperes keresetének elutasítását.

Előadta, hogy valós információkon alapuló cikket jelentetett meg, ezért a felperes személyiségi jogait nem sérthette.

A II. rendű alperes is a felperes keresetének elutasítását kérte.

Előadta, hogy a felperes személyiségi jogait nem sértette meg, tekintettel arra, hogy a felperes által hivatkozott cikkben kizárólag valóságos tényeket közölt. A büntetőbíróság számára nyilvánvalóan az derült ki a posta visszajelzéséből, hogy a felperes korábban a feljelentő által megjelölt címen lakhatott, de új címet a bírósággal közölni nem tudtak, ezért a szokásos módon, a bíróság az illetékes rendőrség segítségét kérte. Hivatkozott arra, hogy mint jogi képviselő nem volt köteles az illetékes szerveket megkeresni a feljelentett személy lakcíme végett, így tudomása kizárólag a feljelentésbéli címről volt. Előadta, hogy személyiségi jogsérelmet a felperesnek nem okozott, a nem vagyoni kártérítési igény sem lehet alapos.

A III. rendű alperes arra hivatkozással kérte a kereset vele szembeni elutasítását, hogy a felperes keresetlevelének átvételét követően, a honlapról azonnal eltávolították a kifogásolt közléseket. A felperes válaszát annak ellenére közölték, hogy a vonatkozásban egyébként külön kérelem a felperestől nem érkezett a szerkesztőséghez. Hivatkozott továbbá arra, hogy nincs kötelessége arra, hogy ... és jogi képviselője kijelentésének valóságtartalmát külön vizsgálja. Álláspontja szerint az általa közöltek a valóságnak megfeleltek. Mivel a felperesről valótlán tényt nem állított, ezért a felperes nem vagyoni kártérítési igénye is alaptalan.

A IV. rendű alperes a felperes keresetének elutasítását indítványozta.

Előadta, hogy a cikket más sajtóorgánumtól vette át, a cikk címéből és megfogalmazásából is kiderül, hogy nem tényt állított, hanem egy kérdést tett fel. Hivatkozott arra, hogy a ... cikkéből, ahonnan az információi származtak, az derült ki, hogy a bíróság kereste meg az illetékes rendőrkapitányságot, mert a megadott címről a posta „címezett ismeretlen helyre költözött” jelzéssel küldte vissza az idézést. Azt egyáltalában nem állította írásában, hogy a felperes magatartása volt oka a sikertelen kézbesítésnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy az általa kiadott ... című napilap ...-i számának címlapjával

- azt a hamis látszatot keltette, mintha a felperes azután, hogy ... őt beperelte az eljárás hátráltatása érdekében nem vette át az idézést, és emiatt őt a rendőrséggel kellene kerestetni;

valamint a lap 9. oldalán található címekkel, illusztrációval és cikkel

- azt a hamis látszatot keltette, hogy a felperes miután egy felszólítást átvett, a bírósági idézést nem vette át, ismeretlen helyre távozott, ezért rendőrséggel kell őt kerestetni, körözi a rendőrség, megsértette a felperes jóhírnévhez és becsülethez fűződő személyiségi jogát.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte továbbá az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest, hogy a ... című napilap következő számában tegyen közzé a ... és ... rovatban elégtételt adó közleményt az ítéletben meghatározott szövegezéssel.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 800.000 forintot és ennek 2009. február 20. napjától a kifizetésig járó kamatait.

Ezt meghaladóan az I. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 52.400 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 30.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság úgy határozott, hogy az I. és II. rendű alperesek vonatkozásában le nem rótt 150.000 forint kereseti illetékből 60.000 forintot a felperes, míg 90.000 forintot az I. rendű alperes köteles külön felhívásra megfizetni a Magyar Államnak.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a III. rendű alperes az általa üzemeltetett ... honlapon, annak ...-én közzétett „...” című cikkben azzal, hogy azt a hamis látszatot keltette, hogy a felperes a címén átvett egy ügyvédi felszólítást, azt követően azonban ismeretlen helyre költözött azért, hogy a ... által, ellene rágalmazás miatt kezdeményezett eljárást hátráltassa, emiatt rendőrökkel kellett kerestetni és ezen cselekedete büntetőjogi felelősségre vonással is járhat, megsértette a felperes jóhírnévhez és becsülethez fűződő személyiségi jogát.

A bíróság kötelezte a III. rendű alperest, hogy a ... internetes lapon jelentessen meg a bíróság által az ítéletben rögzített elégtételt adó közleményt.

Az elsőfokú bíróság kötelezte a III. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 200.000 forintot és ennek 2009. február 17. napjától a kifizetésig járó kamatait.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a III. rendű alperessel szembeni felperesi keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság kötelezte a III. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 51.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság úgy határozott, hogy a III. rendű alperes vonatkozásában le nem rótt 60.000 forint kereseti illetékből a felperes 24.000 forintot, míg a III. rendű alperes 36.000 forintot köteles megfizetni külön felhívásra a Magyar Államnak.

Az elsőfokú bíróság a IV. rendű alperessel szemben a felperesi keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a IV. rendű alperesnek 60.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság a IV. rendű alperes vonatkozásában le nem rótt 60.000 forint kereseti illeték megfizetésére a felperest kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdésére, 76. §-ra, a 78. § (1) és (2) bekezdésére, valamint a 84. § (1) bekezdése szerinti szabályokra. Utalt továbbá a PK 12. és 14. számú állásfoglalásban foglaltakra. Ismertette röviden a 30/1992. (V. 26.) AB és a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatokat. Utalt továbbá ítéletében a Ptk. kommentárjában a becsületsértéssel kapcsolatosan kifejtettekre. Ezen túlmenően idézte a Be. 497. § (1), (2), (3), (4) bekezdését, 498. és 499. §-ait.

Megállapította azt, hogy a felperes a feljelentésben szereplő címen nem lakott, onnan nem volt idézhető. A bíróság ezért a rendőrség segítségét kérte a felperes címének megállapítása végett, hogy a szabályszerű kézbesítés megtörténhessen, és szükség esetén az elővezetés fogatosítható legyen.

Kifejtette továbbá, hogy a bizonyítás alapján a felperes és a ... újságírója közötti beszélgetés valós tartalmát megállapítani nem volt lehetséges, de tekintettel arra, hogy a felperes a neki tulajdonított szöveget nem kifogásolta, az tényállásként megállapítható volt.

Az egyes alperesek vonatkozásában a felperes által sérelmezett közléseket érintve az alábbiak szerint foglalt állást az elsőfokú bíróság.

(1)

Azt állapította meg, hogy az I. rendű alperes cikke, eltekintve a címeiktől és az illusztrációtól a tényeket a valóságnak megfelelően közölte.

Kifejtette, hogy nem lehet jóhírnevet sértő az a közlés, hogy a felperes a felszólító levelet nem vette át, ugyanis az objektíve nem alkalmas arra, hogy ez alapján a társadalom kedvezőtlenül ítélje meg. Megfelelt a valóságnak az, hogy ...

büntetőeljárást indított a felperessel szemben, a felperes nem vette át az idézést és emiatt a tárgyalást el kellett halasztani. A cikk egészéből kiderül, hogy egy kézbesítési problémáról van szó, és a cikk közölte a felperes nyilatkozataként azt, hogy rossz helyre küldték részére az értesítőt. Az elsőfokú bíróság szerint a megjelent közlésekből az olvasó eldöntheti, hogy kinek az álláspontját fogadja el a kézbesítéssel kapcsolatosan. Nem valótlán a cikkben azon közlés sem, hogy az idézést nem lehetett kézbesíteni a felperes részére. Utalt az elsőfokú bíróság a magánvádas eljárásban, a vádlott címének megállapítására alkalmazott módokra.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az objektíve sértő, valótlán tényállás hiányában is megvalósulhat jogsértés, ugyanis az I. rendű alperes a szerkesztés sajátosságaival, így a kiemelt bombasztikus, torzító címek, valamint az illusztráció közlésével azt a hamis látszatot keltette, hogy az idézés a büntetőperben nem volt kézbesíthető, mivel a felperes ismeretlen helyre költözött és ezért a rendőrség keresi és körözi. Rámutatott arra, hogy a büntetőeljárásban jártas személynek egyáltalán nem minősül rendkívülinek az, hogy a feljelentett címe után nyomoztatnak, illetőleg a rendőr a bejelentett címet ellenőrzi. Az átlagolvasó azonban ezeket a tényeket nem ismeri és a címeket és az illusztrációt érzékelve az a látszat keletkezett, hogy a felperes átvett egy felszólító levelet, utána azonban a bírósági idézés már nem volt kézbesíthető részére, ezért köröztetni kellett.

Megállapította továbbá, hogy a lap címlapja összességében azt a látszatot kelti, hogy a felperes perlését követően az eljárás hátráltatása érdekében nem vette át az idézést, és ezért kellett a rendőrségnek keresni.

Kifejtette, hogy nem volt elfogadható az, hogy az I. rendű alperes egyszerűen bulvárosította a tényeket, mert a közlés tartalma ezen lényegesen túlmutatott.

Az elsőfokú bíróság a II. rendű alperesnek tulajdonított közlésekkel kapcsolatosan jogsértést nem állapított meg. Rámutatott, hogy a cikkben foglaltak részben tévesek voltak, azonban azok sértő tartalmat nem hordoztak. A megítélés tekintetében visszautalt az I. rendű alperes magatartásával kapcsolatosan kifejtettekre. Utalt arra is, hogy egy eljárásban egymással szemben álló felek, illetőleg képviselői alkothatnak véleményt az ügy állásáról, esetleg tévesen is, mint ahogyan az a kézbesítési problémával is történt a büntetőeljárás során. A cikkben a II. rendű alperes is elmondta az álláspontját az ügy állásával kapcsolatosan, és nyilatkozási lehetőséget biztosítottak a felperes számára is.

(2)

Az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes esetében is azt állapította meg, hogy az általa közölt cikk sérelmezett kitételeinek túlnyomó része megfelelt a valóságnak. Megfelelt a valóságnak az, hogy a felperessel szemben büntetőeljárást indítottak, ennek során nem vette át az idézést és a tárgyalást el kellett halasztani. Az elsőfokú bíróság nem látott lényeges különbséget abban, hogy a rendőrség a felperest vagy a címét kereste, mivel a cikk egészéből kiderült, hogy alapvetően egy kézbesítési problémáról volt szó. Így valótlán tényállítással történt jogsértés nem volt megállapítható a III. rendű alperes terhére.

Rámutatott azonban az elsőfokú bíróság, hogy a valós tények bemutatásának módja, apróbb pontatlanságok, a szenzációra kihegyezett felépítés alkalmas volt arra, hogy a III. rendű alperes hamis látszatot keltsen. Utalt azokra a körülményekre, melyekre az I. rendű alperes esetén is kitért. A cikk olvasójában az a hamis kép keletkezhetett, hogy a felperes átvett egy felszólító levelet, az utána érkező bírósági idézést azonban már nem lehetett részére kézbesíteni, mert azt nem vette át, majd a rendőrség segítségét kellett igénybe venni a felkutatására. Ez a hamis látszat a felperes megítélését hátrányosan befolyásolta, és ezért ezzel a jóhírnevét megsértette a III. rendű alperes.

Jogsértőnek találta továbbá az elsőfokú bíróság azt a közlést, hogy a felperes cselekedete büntetőjogi felelősségre vonással járhat, mivel az a látszat keletkezik, a felperes büntetőjogi felelősségre vonását hozhatja magával egy idézés átvételének elmulasztása. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem fogadta el azt a felperesi álláspontot, hogy a felperes ezen közlés alapján az átlagolvasó előtt bűnözőnek tűnne fel, mert a bűnöző életmódjára a cikk egészéből nem lehetett következtetni, ezért külön jogsértést e körben nem állapított meg.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes felperes közszereplői minőségére való hivatkozását, ugyanis a cikk nem a felperes közszerepléséhez fűzött véleménynyilvánítással volt kapcsolatos, hanem a vele szemben folytatott büntetőeljárással, amellyel összefüggésben a felperes sem köteles a bulvárcélú hamis látszat elviselésére.

Kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a személyiségi jogsértést abban látta megvalósítottnak, hogy a III. rendű alperes hamis látszatot keltett azzal, hogy a felperes átvett egy felszólító levelet, utána azonban a bírósági idézést a büntetőeljárás hátráltatása érdekében nem, és a rendőrség segítségét is igénybe kellett venni, s ezt úgy tüntette fel, mintha emiatt a felperes büntetőjogi felelősségre vonása is felmerülhetne. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a további sérelmezett közlések a fenti látszatot támasztották alá, arra erősítették rá, de önmagukban nem jogsértőek, így azokkal összefüggésben külön jogsértést nem állapított meg.

(3)

A III. rendű alperes által a ... oldalon közölt másik cikk tekintetében jogsértést nem állapított meg, mert az a cikk közölte a felperes álláspontját is. E körben utalt a IV. rendű alperes magatartásával kapcsolatosan kifejtettekre.

(4)

Az elsőfokú bíróság a IV. rendű alperes közlésével kapcsolatosan a cikk lényegét tekintve nem talált jogsértő és valótlan tényállításokat. A IV. rendű alperes közölte a felperes álláspontját is, mely szerint az egész kézbesítési probléma mögött az állhatott, hogy rossz címre küldték részére az értesítő levelet is. Így az olvasó olyan

helyzetbe került, hogy eldönthette, a büntetőeljárás tárgyalásának elmaradása kinek a terhére róható.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a sajtó beszámolhatott egy jogi eljárásról úgy, hogy a vitás kérdésekben mindkét fél álláspontját bemutatta. Ez a mód nem válik jogsértővé a későbbiekben azáltal, hogy a kézbesítéssel kapcsolatos gondok oka feltárttá válik.

A jogkövetkezményekre vonatkozó álláspont körében az elsőfokú bíróság hivatkozott a Ptk. 84. § (1) bekezdés a), b), c) és e) pontjaiban foglaltakra.

A jogsértés megállapításánál általánosságban is rámutatott arra, hogy az I. és III. rendű alperesek a perbeli cikkekkel olyan hamis látszatot keltettek, amelyek már sértették a felperes becsületét is, a hamis látszaton felül azonban jogsértés nem volt megállapítható.

A jogsértéstől való eltiltás indokolt volt, azonban a honlapról való eltávolítás már nem, tekintettel arra, hogy ennek a kérelemnek a III. rendű alperes önként eleget tett.

Az elégtételadást az elsőfokú bíróság a jogsértést tartalmazó ítéleti megállapítás közzétételével rendelte el a valóság megértéséhez szükséges mértékig a beszerzett iratok alapján megállapított tényekkel együtt. Az alapcikkek közlésein túlmutató, felperes által igényelt szöveg tekintetében a felperesi keresetet szükségtelennek és alaptalannak ítélte. A megfelelő figyelemfelkeltést igénylő betűméret meghatározásán túl a címlapon való közlést sem tartotta indokoltnak az időmúlásra is tekintettel.

A kártérítési igénnyel kapcsolatosan kifejtette, hogy az I. rendű alperes akkor járt volna úgy el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, ha a hírt úgy közölte volna, hogy a felperes álláspontjának is megfelelő hangsúlyt ad és nem kelt hamis látszatot a figyelemfelhívó címekkel, illetőleg illusztrációval. A III. rendű alperes pedig akkor járt volna el megfelelőképpen, ha a felperesnek, mint másik érintett félnek az álláspontját is kikérte és közölte volna.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes jogsértését jelentősebb súlyúnak ítélte a III. rendű alperesénél. Rámutatott, hogy az I. rendű alperes magatartásában szándékosság is kimutatható volt a közlés sajátosságai miatt. A tényeknek megfelelő közlésre minden lehetősége megvolt, figyelemmel arra, hogy a felperesnél is tájékozódott.

A III. rendű alperes esetében a jogsértést nem találta jelentős súlyúnak, szándékosság nem volt a terhére róható, másrésről a felperes kérésére a cikket azonnal eltávolította.

Az elsőfokú bíróság köztudomású tényként értékelte azt, hogy a felperest bizonyosan magyarázkodásra késztették az alperesi cikkek, hitelessége ennek folytán csorbulhatott. Kifejtette továbbá azt, hogy a felperes széles ismertségnek

örvend, médiaszereplései nyomán nem csak szeretik, tisztelik, hanem a közönség egy része elutasítja, így a perbeli cikkek a felperes megítélését jelentősen nem befolyásolhatták. Ezen túlmenően álláspontja szerint a felperes nem bizonyított konkrét hátrányt sem a per során.

Mindezek mérgelésével állapította meg a felperesnek fizetendő nem vagyoni kártérítés összegét I. rendű alperes terhére 800.000 forintban, míg III. rendű alperes terhére 200.000 forintban.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes és az I. rendű alperes nyújtott be fellebbezést, míg a III. rendű alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a keresetben meghatározott kártérítési összeg, ügyvédi munkadíj és a le nem rótt kereseti illeték megfizetésére kötelezze az I. és III. rendű alpereseket.

Kérte továbbá a II., III. és IV. rendű alperesek tekintetében a keresetének való teljes körű helyt adást.

Kérte továbbá az elsőfokú ítélet 23. oldalán az indoklási részben található azon megállapítás mellőzését, mely szerint „a felperest médiaszereplései nyomán nem csak szeretik és tisztelik, hanem a nagyközönség egy része elutasítja, így nem a perbeli cikk az, ami a felperes megítélését a nagyközönség előtt ténylegesen, és jelentősen befolyásolhatta.”

A felperes fellebbezésében az I. rendű alperes tekintetében előadta, hogy a vele szembeni kártérítés mértékében alapvetően az okozott kár az, ami különös relevanciával bír, nem pedig az esetleges szándékosság, illetőleg gondatlanság. Nem értett egyet azzal, hogy a bíróság kárenyhítő körülményként értékelte azt, hogy a köztudomás szerint a felperesről a közönség egy bizonyos részének nincs jó véleménye. A felperes álláspontja szerint az ítéleti érvelés helytelen, mert a jogszabály nem a sikeres médiaszereplők, hanem általánosságban az ember jóhírnevét védi. Nem lehet kármértéket befolyásoló körülmény az, hogy a felperest esetlegesen a társadalom egy bizonyos köre nem szereti, vagy nem ismeri el. Éppen az ismertsége az, ami miatt jelentős kárt képes okozni a perbeli magatartás. A jóhírnév sérelme komoly hitelvesztést okoz nála. Mint médiaszereplőnek a hitelessége meghatározó, és ha ezen csorba esik, az jelentős nem vagyoni hátrányt okoz. Kifejtette, hogy annak sem lehet kármérséklő hatása, hogy az alperes a jogsértést valótlán tények híresztelésével, vagy valós tények hamis színben történő feltüntetésével okozta. A törvénysértés ugyanaz, és ugyanazt a kárt okozza számára.

Hivatkozott továbbá arra, hogy az alperesi médiumok sértő valótlanságokat híreszteltek, egyetlen igazi céljuk személye lejáratása volt olvasottságuk fokozása érdekében. Tévedett ezért a bíróság, amikor sem valótlanágot, sem pedig sértő jelleget nem tárt fel az alperesek tényállításaiban. A felperes álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. rendű alperes tényeket elferdítő magatartását sajtóetikai problémaként kezelte. Esetében nem pontatlanságról volt

szó, hanem tudatosan híresztelt róla valótlan tényeket. Ennek oka pedig az volt, hogy a valós tényeknek önmagukban nem volt hírértéke. Kifejezetten olyan közléseket kívánt tenni, ami az emberek érdeklődését felkelti. Nem a téma bulváros feldolgozása vezette, hanem személyiségi jogainak megsértése.

A felperes fellebbezésében kifejtette, hogy tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor saját mondatát álláspontként minősítette. A mondatának kizárólag tényközlő és feltételező tartalmat lehet tulajdonítani. Önmagában az, hogy ezt a nyilatkozatot közzé tette az I. rendű alperes nem csökkenti kárfelelősségét, mint ahogyan a jogsértések súlyát sem. Összefoglalóan úgy foglalt állást az I. rendű alperessel szembeni ítéleti rendelkezésről, hogy az ítélet nem tartalmaz a kárfelelősséget ténylegesen mérséklő körülményt. Nem adta okát az elsőfokú bíróság, hogy miért tért el a keresetben rögzített összegű kártérítési igénytől.

A felperes fellebbezésében a II. rendű alperessel kapcsolatos elsőfokú bírósági ítéleti rendelkezésekkel összefüggésben kifejtette, hogy a bíróság nem vette figyelembe azt a rendkívül fontos tényt, hogy a II. rendű alperes nyilatkozatai nélkül az alperesi híresztelésekre nem kerülhetett volna sor. Éppen a II. rendű alperes mondatai azok, melyekből a vele kapcsolatosan keletkezett valótlan és sértő kép kialakulhatott. Az I. rendű alperes cikkének tartalmi magvát éppen a II. rendű alperes nyilatkozatai adták, melyek valótlanok voltak. Álláspontja szerint megalapozatlan az elsőfokú bíróság ítélete a tekintetben, hogy míg az I. rendű alperes jogi felelősségét részben megállapította, addig a II. rendű alperes ugyanolyan magatartását nem minősítette jogsértőnek. Felhívta a figyelmet arra, hogy az I. és II. rendű alperesek egymást támogatva, egymással együttműködve tanúsították a jogsértő magatartást.

A III. rendű alperes vonatkozásában a kereset részbeni - a ...-i cikk tekintetében történő - elutasítása, és a kártérítés, valamint a perköltség felemelése miatt terjesztett elő fellebbezést. Határozottan azon az állásponton volt, hogy a ...-én és ...-án megjelent cikkek, mint híresztelések egymással összefüggésben állnak, ezért azokat egy híresztelésként kell kezelni. Másrészről internetes újság lévén, közvetlenül hozzáférhetők egymás után is a cikkek, ezért nem lehet kármérséklési szempont az, hogy az elsőfokú bíróság az egyik cikkben talált csak jogi felelősséget megalapozó nyilatkozatokat. Nem volt oka az elsőfokú bíróságnak arra, hogy az általa követelt kárösszegetől eltérjen. Nem lehet ugyanis a III. rendű alperes esetében kárenyhítő körülményként értékelni azt, hogy a sértő és valótlan tények közlésén kívül a felperest is megnyilatkoztatta, tekintettel arra, hogy a kártérítési igényt a felperes a valótlan és sértő tényekre alapozta.

A felperes a IV. rendű alperessel szembeni elutasító rendelkezéssel összefüggésben visszautalt az I. és a II. rendű alpereseket érintő fellebbezésében foglaltakra. Kifejtette, hogy az I. rendű alperes esetében az elsőfokú bíróság nem talált felelősséget kizáró körülményt abban, hogy az I. rendű alperes a vele folytatott telefonbeszélgetést közölte, míg a IV. rendű alperes esetében ezzel ellentétes álláspontra helyezkedett, ezért az elsőfokú bíróság ítélete következetlen.

A mellőzni kért mondattal kapcsolatosan előadta a felperes a fellebbezésében, hogy a sérelmezett mondat valós jelentése az, hogy alapvetően a saját médiaszereplései rontották jelentős mértékben a társadalmi megítélését. A bíróságnak azonban nincs jogköre arra, hogy minősítse a médiaszerepléseit. Másrészről az elsőfokú bíróság megállapítása bírói feltételezésen alapszik, és ennek a keresethez és az ellenkérelmekhez nincsen köze. Hivatkozott továbbá arra, hogy az általa sérelmezett kitétel sértő is rá nézve.

A perköltséggel kapcsolatosan kifejtette, hogy az általa igényelt perköltség mérséklésének nem volt helye, mivel ennek feltételei az alperesek esetében nem álltak fenn. Kérte, hogy a másodfokú bíróság vegye figyelembe azt, hogy a kereset szerinti perköltségigény az első- és másodfokú eljárás ügyvédi munkadíját is magában foglalja.

Az I. rendű alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását és költségekben való marasztalását.

Kifejtette, hogy a felperes személyiségi jogait nem sértette az a közlés, hogy beszámolt a felszólító levélről, a bírósági idézés átvételének elmaradásáról, illetőleg arról, hogy a felperes a postai jelzés szerint ismeretlen helyre költözött. Hivatkozott a perben elfoglalt álláspontjára, mely szerint nem lépett túl azon a határon, amit egy bulvárlap megengedhet. Az illusztráció egy westernfilmekből vett képi megjelenítés, amelyről az olvasó tudhatja, hogy ilyen körözési mód nincsen. Ez az illusztráció humorosnak tekinthető, amit a lap bizonyosan nem alkalmazott volna, hogy ha egy komoly ügyről lett volna szó és ha bizonyos a felperes elbujdokolása a felelősségre vonás előtt. A felperes álláspontját külön, feltűnő módon megjelenítve tárta a nyilvánosság elé, ezért a cikkben alkalmazott megjelenítés a kiegyensúlyozott tájékoztatást biztosította. Álláspontja szerint nem hagyható figyelmen kívül az, hogy a felperes kérésére két nap múlva helyreigazítást közölt a lap, ennek megfelelően a felperesi álláspont is a helyére került. Ezt követően pedig olyan cikket is megjelentetett, ami időrendi sorrendben száraz tényközléssel tájékoztatta az olvasókat az eseményekről.

A III. rendű alperes csatlakozó fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását és perköltségben való marasztalását. A per során előterjesztett ellenkérelmében foglaltakat teljes egészében fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem megfelelően mérlegelte a bizonyítás anyagát. Nem keltette azt a hamis látszatot, hogy a felperes szándékosan hátráltatni kívánna az ellene indított eljárást. Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy az általa megjelentetettek közül az olvasók azt a következtetést vonhatták le, hogy a felperes cselekedete büntetőjogi felelősségre vonással járhat. Hivatkozott arra, hogy csak továbbközléssel tájékoztattott, megjelölve a forrását, és a felperes válaszreakcióját is azonnal közölte.

A felperes fellebbezése részben alapos, az I. rendű alperes fellebbezése és a III. rendű alperes csatlakozó fellebbezése alaptalan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének alapján csak a fellebbezési és csatlakozó fellebbezési kérelmek korlátai között bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján a tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont következtetéseivel a másodfokú bíróság túlnyomórészt egyetértett.

A tényállás megállapítása során az elsőfokú bíróság a kézbesítés körülményeit a büntetőeljárás eseményei alapján, az eljárásra irányadó szabályok ismertetésével és értelmezésével megfelelően elvégezte.

A másodfokú bíróság a felperesi fellebbezéssel érintett részben nem osztotta teljesen az elsőfokú bíróság álláspontját, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A fellebbezésekben és a csatlakozó fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőkre mutat rá a másodfokú bíróság.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak.

A Ptk. 76. §-a alapján a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti - egyebek mellett - a becsület és az emberi méltóság megsértése.

A Ptk. 78. § (1) bekezdése kimondja, a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés szerint, a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A perbeli - felperes által sérelmezett - cikkek ugyanazt a rövid eseménysort járják körül, különböző eszközökkel. Az eseménysor lényege az, hogy a felperes és ... között vita alakult ki a felperes interjúkötetében megjelent közlés miatt. Emiatt a felpereshez ... képviselője útján levelet intézett, majd büntetőeljárást kezdeményezett ellene. A felperes részére a postai küldemények kézbesítése kétséges, illetőleg sikertelen volt, majd a büntetőeljárásban is eredménytelen volt az idézés a felperes lakcímének helytelen közlése miatt. Ezt az eseménysort tárta a II. rendű alperes a sajtó elé, melyet az I. rendű alperes sajátosan osztott meg a nyilvánossággal. Rámutat a másodfokú bíróság, hogy a II. rendű alperes a tényeknek megfelelően adott számat az eseménysorról, nem róható a terhére az, hogy az általa elmondottakat a sajtó miként tárta az olvasók elé. A II. rendű alperes nyilatkozatának ténye nem ad okot a jogsértés megállapítására, mert közléseihez valótlan tartalom nem párosult. A súlypontok, a közlés tartalma, a cikkekben elhelyezett egyéb közlések, illetőleg a megjelenítések révén tolódtak el a II. rendű alperes eredeti nyilatkozatához képest. A II. rendű alperes jogsértésének hiányában, vele szemben jogkövetkezmények nem voltak alkalmazhatók.

A felperes az I. rendű alperes tekintetében a nem vagyoni kártérítés mértékét kifogásolta. Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást az I. rendű alperes jogsértő magatartása tekintetében és ebből helytállóan következtetett arra, hogy az I. rendű alperes nem vagyoni hátrányt okozott a felperesnek. Ezért a nem vagyoni kártérítés alkalmazásának helye volt. Ennek mértékét az elsőfokú bíróság a kialakult gyakorlatnak, illetőleg az eset körülményeinek helyes mérlegelésével állapította meg. A felperes fellebbezésében foglaltak alapján kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróságnak a nem vagyoni kártérítés tekintetében az ítéletét nem abból a szempontból kell alapvetően indokolnia, hogy miért tért el a felperes által követelt nem vagyoni kártérítéstől, hanem azt kell alátámasztania, hogy a felperest ért hátrány milyen pénzbeli ellenszolgáltatással kompenzálható. A nem vagyoni kártérítés mértéke megfelelően igazodott az I. rendű alperesi sajtótermék olvasottságához, ezáltal a jogsértés elterjedtségéhez, illetőleg az illusztráció és a kiemelt címek keltette hatáshoz. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a lefolytatott tanúbizonyítás eredményéhez képest a köztudomású tényeken túlmutató hátrány a felperes esetében nem volt igazolt.

Osztotta a másodfokú bíróság a felperes álláspontját, hogy nem lehet szerepe a nem vagyoni kártérítés összege megállapításában annak, hogy a felperesről esetlegesen a közönség egy részének nincs jó véleménye. Az elsőfokú bíróság ítéletének 23. oldal 2. bekezdés 2. mondat 2. fordulata („ugyanakkor azt is ...” kezdetű mondatrész) megfogalmazása a felperesi igény megítélésakor értékelő tényező nem lehetett, ezért ezt az elsőfokú ítéletből a másodfokú bíróság mellőzni rendelte. Az elsőfokú bíróság nyilvánvalóan arra az értékelendő körülményre kívánt rámutatni, hogy egy közszereplővel szemben mindig megnyilvánul egyfajta elutasító kritika, azonban nem vehető figyelembe olyan hátrányként, mint ami annak eredményeként alakult ki, hogy az I. rendű alperes jelen ügyben értékelt magatartásával milyen tényleges és kimutatható hátrányt okozott.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az I. rendű alperes azon fellebbezési álláspontját, hogy egy korrekt és humoros illusztrációval ellátott cikket jelentetett volna meg. A közlések a bulváros túlzásokon túlmentek, a II. rendű alperes tényközléseinek felnagyításával egyértelműen hamis látszatot keltettek.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság az I. rendű alperessel kapcsolatos elsőfokú ítéleti rendelkezésekkel egyetértett, azokkal kapcsolatosan megváltoztatásra jogi indok nem állt fenn.

A III. rendű alperes vonatkozásában helyes volt az a jogi álláspont, hogy a két sérelmezett cikket alapvetően meg kell különböztetni egymástól. A sérelmezett közlést tevő személy azonossága miatt és az időbeli közvetlen egymásutániség alapján nem lehetett egységesen kezelni a két cikkben foglaltakat. A ...-án megjelent cikk valótlan és sértő tartalmat egyáltalában nem hordoz. A cikk hangulatkeltő kitételek alkalmazása nélkül utal arra, hogy a felperes az idézést nem vette át. Ez azonban teljességgel téveszerű közlés volt.

A megelőző napon, ... napján megjelent cikk ettől teljesen eltérő tartalmú. Az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte a cikkben sérelmezett kitételeket és állapította meg azzal kapcsolatosan a jogsértést. A másodfokú bíróság csak

visszautal a helytálló indokolására. Azonban a cikkel megvalósított jogsértéssel okozott nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásánál az elsőfokú bíróság a körülményeket nem megfelelően mérlegelte. Egyetértett a másodfokú bíróság a felperessel abban, hogy a megítélt kártérítési összeg indokolatlanul alacsony. A Fővárosi Ítélőtábla - tekintettel a hasonló ügyekben kialakított joggyakorlatra is - úgy ítélte meg, hogy a III. rendű alperesi jogsértéssel okozott hátránnyal egy magasabb összegű nem vagyoni kártérítés tekinthető arányban állónak, ezért azt mérlegeléssel 400.000 forintra felemelte, a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontjára, a 339. § (1) bekezdésére, 355. § (1) bekezdésére utalással. A másodfokú bíróság is csak a köztudomású tényekre alapíthatta a felperes esetében bekövetkezett hátrány megállapítását, visszautalva a felperesi bizonyítás eredményére. A cikk címe (...) és összhatása, az elsőfokú bíróság által feltárt módon mindenképpen alkalmas arra, hogy a felperesről negatív képet alakítson ki.

A IV. rendű alperes átvette az I. rendű alperes sérelmezett közléseit, azonban illusztráció, valamint bulváros figyelemfelhívások ehhez nem társultak. A II. rendű alperes magatartásával kapcsolatosan kifejtettekre való visszautalással a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban, hogy a közlés tartalma és módja a felperes személyiségi jogait nem sérthette.

Nem minősíthető az elsőfokú ítélet következetlennek vagy ellentmondásosnak kizárólag azért, mert az I. rendű alperes és a IV. rendű alperes vonatkozásában a felperesi nyilatkozat közlésének tényét eltérően értékelte. Az eltérő értékelés indoka alapvetően az illusztráció, illetőleg a cikkek által keltett összhatás volt, amely miatt a felperesi nyilatkozat eltérő hangsúllyal érvényesült.

A másodfokú bíróság az elsőfokú perköltség összegét a felperes és a III. rendű alperes vonatkozásában módosította, a nem vagyoni kártérítés felemelésére tekintettel.

Az elsőfokú bíróság a pernyertesség és pervesztesség arányához képest - a felsorolt jogszabályok alapján -, a feleknek járó perköltség összegeiről megfelelően határozott.

A felperes fellebbezése részben eredményes volt, ezért az első- és másodfokú perköltségét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 239. §-ában foglalt utaló szabály alapján érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozta meg a Fővárosi Ítélőtábla.

A fellebbezési költség a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján megillető ügyvédi munkadíjból áll.

A le nem rótt kereseti és fellebbezési illetéket a felek a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelesek megfizetni.

Budapest, 2011. február 1.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Győriné dr. Maurer Amália s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő